

holdsudgifterne fastsatte paa den Maade, som var overeensstemmende med de gjældende Forskrifter.

Den ærede Landssthingsmand berørte dernæst den Betydning, som maatte tillægges en foreløbig Lov, som i Medhold af Grundlovens § 30 blev forelagt Rigsdagen, naar Rigsdagen maatte skilles ad, uden at den foreløbige Lov var bleven vedtaget. Jeg skal ikke gaae nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Det har allerede tidligere været Gjenstand, ganske vist ikke for Afstemning, men for Udtalelser i det høitærede Thing. Saadanne Udtalelser fandt navnlig Sted i Anledning af den Lov, som i forrige Session udkom angaaende en Forandring i Loven af 13de September 1855. Jeg udtalte mig da, erindrer jeg, tvivlende om Spørgsmaalet, som ikke egentlig kom til at fremtræde som et Hovedspørgsmaal der; men under en Debat, der blev ført mellem den ærede Landssthingsmand og mig om Hovedforholdet mellem foreløbige Love og endelige Love, huffer jeg, at jeg benyttede som et Argument, at man derved vilde komme til at foregribe Afgjørelsen af det Spørgsmaal, som den ærede Landssthingsmand nu berørte, om foreløbige Loves Virkning, naar Rigsdagen var gaaet fra hinanden, uden at en Stadfæstelse af dem havde fundet Sted. Jeg skal tillade mig her at gentage, hvad jeg under en af disse Loves Behandling htrede i det andet Thing, at jeg under enhver Omstændighed vilde være aldeles tilbøielig til at erklære mig for den Mening, at en foreløbig Lov kom til at tabe sin Virkning, naar Rigsdagen gik fra hinanden, uden at den blev stadfæstet.

Hjerring: Det er vistnok et meget sjældent Tilfælde, at Lovgivningsmagten indrømmer en Minister Myndighed til at afgjøre en Ting ad administrativ Veie, og at Ministeren ikke gjør Brug af denne Bemyndigelse, men derimod foretrækker for Sikkerheds Skyld at overlade Rigsdagen Afgjørelsen af et saadant Spørgsmaal. Forsaavidt kan man ikke Andet end være den høitærede Minister Tak skyldig, idet han ikke har villet tiltage sig en Magt, om hvis Berettigelse han maaskee kunde nære nogen Tvivl. Imidlertid kan jeg ikke nægte, at det

forekommer mig, at det andet Hensyn, at man ikke skal give foreløbige Love, uden at der er afgjørende Nødvendighed derfor, det vil sige, i „særdeles paatrængende Tilfælde“, nok kunde have fortjent at komme i Betragtning, og at der her skulde være et saadant „særdeles paatrængende Tilfælde“, kan jeg naturligviis ikke indrømme, efter hvad jeg for nylig har udtalt. Jeg troer, at det saa ligesvem i Ministerens Magt at afgjøre Spørgsmaalet ved en Resolution, som ogsaa vilde have Gyldighed, indtil den vedkommende Lov var vedtagen af Rigsdagen i nærværende Samling.

Justitsministeren: Det er ikke for at gjøre nogen egentlig Erindring, at jeg tager Ordet, men kun for dog at tilføie den Bemærkning, at naar jeg var i Tvivl om Fortolkningens Rigtighed, saa var der for mig en saadan paatrængende Nødvendighed til at sørge for, at den foreløbige Lov emanerede, idet jeg maatte erkjende, at jeg ikke der turde handle med tvivlsom Samvittighed, men alene paa den Maade, som efter min Overbeviisning var stemmende med Lovens Aand. Altsaa var der virkelig forsaavidt en paatrængende Nødvendighed; der var en absolut Nødvendighed, naar jeg havde Tvivl og troede kun at turde gaa den Veie.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattes Lovforslagets Indhold (see Anh. A Sp. 1407—8) tilligemed dets Overgang til tredie Behandling, under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 40 Stemmer.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var: Anden Behandling af Forslag til Lov om Vederlag for Kontorudgifter til Embedet som Byfoged og Byskriver samt Veier og Maaler i Skagen, og i Forbindelse dermed foreløbig Lov af 6te Juni 1862 om samme Gjenstand. (Første Behandling findes i Tidenden, Spalte 484).

Da Ingen forlangte Ordet, fattes Lovforslagets Indhold (see Anh. A Sp. 1403—4) tilligemed dets Overgang til tredie Behandling, under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 38 Stemmer.